

خدا و مباشرت محیط زیست

تام گستون

ما نیاز به صحبت در مورد محیط زیست داریم. ما نیاز به صحبت درباره سیاره ای که در آن ساکنیم داریم، این سیاره را خدا به ما داده است، و راه هایی که با آن بد رفتاری شده است. ما نیاز به صحبت درباره آب و هوا داریم، طریقی که تغییر می کند، راه هایی که بشریت آن را تغییر می دهند. یک وضعیت اضطراری آب و هوایی به ما بستگی دارد و زندگی ما را تغییر خواهد داد – یا از طریق تأثیرات تغییر آب و هوا بر زندگی ما، یا با اقدامات افراطی ضروری اجتناب از بدترین اثرات اضطراری آب و هوا کنیم. در هر حال، زندگی ما تغییر خواهد کرد. آیا ما آماده هستیم؟ ما نمی توانیم دیگر از صحبت در مورد محیط زیست اجتناب کنیم.

می خواهم از طریق دوسری از مقاله، شروع به مکالمه در جامعه ما درباره محیط زیست و آب و هوا اضطراری کنم. ما باید جدی در مورد چگونگی روبرو شدن با چالش ها فکر کنیم و چگونه نقش ما را در حفاظت از محیط زیست درک کنیم. در مقاله اول، می خواهم در مورد آن فکر کنیم که چه حسی به عنوان مسیحیان باید در مورد مسائل محیط زیست داشته باشیم و مسئولیتی که ما به عنوان مباشران مخلوقات خدا می پذیریم. در دومین مقاله، در مورد وضعیت اضطراری آب و هوا، تأثیراتش فکر خواهیم کرد و آنچه ما می توانیم در مورد آن انجام می دهیم.

شما ممکن است فکر کنید که انجیل داستان های زیادی در مورد محیط زیست، حیوانات، یا آب و هوا ندارد. بعد از همه، هیچ دستوراتی برای نجات وال ها وجود ندارد، یا قوانین خلاف ریختن زباله، یا دستورالعمل های در مورد اجتناب از تغییرات آب و هوا نیست. پس شما ممکن است نتیجه بگیرید که مسائل محیط زیست واقعا هیچ نگرانی برای مسیحیان نیست. ممکن است اشتباه باشد. بعد از همه، اگر ما فکر می کنیم که تنها چیزهای مربوط به مسیحیان چیزهایی است که انجیل به صراحت در موردشان صحبت می کند، پس ما در خطر نامربوط ساختن انجیل برای بیشتر زندگی مدرن هستیم. و این نمی تواند درست باشد. ما نیاز به درک عمیق تر از انجیل و چگونگی استفاده از آن را داریم. انجیل یک وسیله برای نزدیک تر ساختن ما به خدا و راه هایش است، برای هماهنگ کردن ارزش هایمان با ارزش های خدا، اهمیت دادن به چیزهایی که او به آنها اهمیت می دهد.

مباشرت

عیسی بیش از یک حکایت در مورد خادمان یا مباشران می گوید. او می گوید، پس آن مباشر امین و دانا کیست که اربابش او را به سرپرستی خادمان خانه گماشته باشد تا سهم خوراک آنان را به موقع بدهد؟ خوشا به حال آن غلام که چون اربابش بازگردد او را مشغول کار ببیند. یقین بدانید که او را بر همه مایملک خود خواهد گماشت. (لوقا 12: 42-44)

در این حکایت، مانند حکایات مشابه دیگر، عیسی یک اصل از مباشرت را معرفی می کند. صاحب خانه، ارباب، مسئولیت خانه اش را به یک مباشر، مدیر، کسی که مراقب خانه خواهد بود تا ارباب برگردد، واگذار می کند. مباشر برای همه مناطقی که مسئول است، پاسخگو خواهد بود و به وفاداری انجام مسئولیت پاداش داده می شود. مسیح می گوید، غلامی که خواست اربابش را می داند و با این حال خود را برای انجام آن آماده نمی کند تازه بانه بسیار خواهد خورد. ... هر آن که به او بیشتر داده شود از او بیشتر نیز مطالبه خواهد شد و هر که مسئولیتش بیشتر باشد پاسخگویی اش نیز بیشتر خواهد بود. (لوقا 12: 47-48)

ارباب، مباشرانش را در حد مسئولیتی که به آنها واگذار شده، و به میزان آگاهی‌شان و توانایی آنها پاسخگومی داند.

در حال این حکایات، در زمینه اصلی خود، در درجه اولیه در مورد مسائل محیط زیستی نیستند، آنها یک اصل ایجاد کردند که ما یک وظیفه اهمیت به آن مناطقی که مسئولیتشان به ما داده شده، را داریم. ممکن است در گذشته وظیفه مان در قبال محیط زیست را نادیده گرفته ایم، به عنوان قسمتی از مسئولیت ما در نظر نگرفتیم. اما زمانی که آگاهی که موقعیت مباشرت بر زمین را داریم، پس نمی توانیم از مسئولیت بر این اساس شانه خالی کنیم. ارباب ما انتظار دارد که به میزان توانایی و فرصت مان اقدام کنیم.

این دنیا به خدا تعلق دارد. مزامیر 24: 1 تایید می کند، زمین و هر آنچه در آن است از آن خداوند است. مزامیر 50: 10-11 بر این موضوع بنیان می شود، می گوید، زیرا تمامی حیوانات جنگل از آن منند و چارپایانی نیز که بر هزاران کوهند. همه پرندگان کوهستانها را می شناسم، و هر جنبه صحرا از آن من است. خداوند، آفریننده، به درستی ادعا مالکیت بر این سیاره می کند، همانگونه که او بر کل مخلوقات دارد. ما (انسان ها) مباشران او هستیم، یک موقعیت مسئولیت در خلقت ما ایجاد شد.

در پیدایش 1: 26، خدا می گوید به مردان و زنان که او خلق کرد که آنها تسلط بر زمین و همه چیز در آن را دارند. مزامیر 8 درباره همین موضوع توسعه می دهد، می گوید،
او را اندکی کمتر از فرشتگان ساختی
و تاج جلال و اکرام را بر سرش نهادی.
بر کارهای دستت، او را چیرگی بخشیدی و
همه چیز را زیر پاهای او نهادی:
گوسفندان و گاوان را به تمامی و جانوران صحرا را.
پرندگان آسمان و ماهیان دریا را
و هر آنچه را که از دریاها می گذرد.
(مزامیر 8: 5-8)

به انسان ها این امتیاز فوق العاده داده شده است که اشرف مخلوقات خدا باشد، ساخته شده در تصویر خدا، تا تسلط بر جهان آفریده خدا داشته باشد. هنوز، ما نباید اجازه بدهیم این صحبت از تسلط ما را به اندیشه که خلقت برای ما است که هر کاری که دوست داریم با آن انجام دهیم. این تسلط همراه با مسئولیت است.

در پیدایش 2، توضیح داده می شود چگونه خدا آدم را خلق کرد و به او بهشت را داد. بیهوشه خدا آدم را برگرفت و او را در باغ عدن نهاد تا کار آن را بکند و از آن نگاهداری نماید (پیدایش 2: 15).
آدم اولین باغبان است، اولین مباشر هدیه خدا است. موقعیت ممتاز او بامسئولیت همراه است برای مراقبت و توجه از آنچه خدا خلق کرده است. بشریت برای مدتی مسئولیت این جهان را بر عهده گرفته است. و هر کدام از ما در قسمتی از این مسئولیت برای مراقبت از این دنیا سهیمیم. ما تنها -مسئول حمایت از کل دنیا- نیستیم. اما برای قسمت کمی از دنیای اطراف ما مسئولیت داریم، برای راههایی که می توانیم تفاوت ایجاد کنیم.

زمانی که عیسی مسیح به زمین برمی گردد، آیا شما فکر می کنید او با آنچه انسانها با خلقت کرده اند، راضی خواهد بود؟ آیا او ما را به عنوان خدمتگزاران خوب و وفادار در سراسر جهان ستایش خواهد کرد؟ یا آیا او ما را قضاوت خواهد کرد برای مسئولیت داده شده در خلقت، مراقبت و توجه برای این زمین که به درستی آن را برآورده نکرده ایم؟ صاحب این خانه، آفریننده این دنیا، حق انتظار دارد در قبال کسانی که او مسئول کرد، تا مسئولیت و توجه به این سیاره و محیط زیست نشان دهند.

خدا به خلقت اهمیت می دهد

انجیل می گوید خدا به خلقت اهمیت می دهد. در آخرین کتاب یونس، خط آخری وجود دارد که ممکن است یک فکر ثنوی به نظر برسد. آخرین آیه خوانده می شود،
پس من چگونه می توانم بر نینوا دل نسوزانم، بر آن شهر بزرگ با بیش از یکصد و بیست هزار جمعیت که دست راست و چپ خویش از هم تشخیص نمی دهند، با حیوانات بسیار؟ (یونس 4: 11)
همچنین گاو بسیار است. خدا به مردم نینوا اهمیت می دهد. او به قدری به آنها اهمیت می دهد که حاضر به تخریب شهرشان نیست و در عوض به آنها فرصت توبه کردن می دهد. زیرا او، آنها را آفریده است. زیرا آنها مخلوقات او هستند. و همچنین گاوها نیز هستند. خدا به حیوانات اهمیت می دهد. در تثبیه، خدا به بنی اسرائیل دستور می دهد، می گوید،
هرگاه شهری را روزهای بسیار محاصره کرده برای تصرف آن می جنگید با فرود آوردن تبر بر درختان آنجا نابودشان مکنید. می توانید از میوه آنها بخورید اما نباید آنها را قطع کنید. آیا درختان صحرا انسانند که آنها را محاصره کنید؟ (تثبیه 20: 19)
حتی در زمان جنگ، زمانی که ارتش مهاجم ممکن است بخواهد درختان را برای ساختن پل محاصره یا نبرد قطع کنند، خدا می گوید نه. و دلیل او چیست؟ زیرا آنها دشمن نیستند- آنها نباید مانند رزمندگان دشمن محاصره شوند. خدا به گیاهان اهمیت می دهد.
همچنین در فرمان موسی، میوه جدید درختان تا سال پنجم حمایت شده بودند. هیچ میوه ای برداشت نمی شد در حالی که نهال در رشد بود. چرا؟ برای افزایش برداشتش است. به درخت زمان رشد دادن و قوی شدن قبل از اینکه میوه از آن برداشت شود (لاویان 19: 23-25). و، همچنین، هر هفت سال که به زمین سبب خود داده شد، سال استراحتش است (لاویان 25: 1-7). خدا به زمین اهمیت می دهد.
در انجیل، عیسی می گوید، آیا پنج گنجشک را به دو پول سیاه نمی فروشند؟ با این حال، حتی یکی از آنها نزد خدا فراموش نمی گردد (لوقا 12: 6). گنجشک- ارزانترین پرنده در بازار- و یکی از آنها خارج از اهمیت پدر نیست. خدا به آنها نیز اهمیت می دهد. در متی، عیسی، پدر آسمانی مان که به پرنده ها غذا می دهد و نیلوفرها در مزرعه را می پوشاند را به ما یادآوری شود. (متی 6: 26-29). گاو، درختان، زمین، پرنده ها، درختان- همه اینها بخشی از مخلوقات خدا هستند و او به آنها اهمیت می دهد.

در غرور ما، گهگاهی فکرمی کنیم که خدا فقط به ما اهمیت می دهد، به انسان ها- که همه آن درباره ما است. و درحالی که انسان ها جایگاه ویژه در آفرینش دارند، خدا به گیاهان و حیوانات نیز اهمیت می دهد.

پس اگر خدا به مخلوقاتش اهمیت می دهد، نگرش ما چگونه باید باشد؟ اگر خدا مایل به تخریب نینوا نبود بدلیل گاو ساکن آنجا، اگر خدا بنی اسرائیل را از قطع درختان حتی در زمان جنگ ممنوع کرد، اگر خدا پرنده را غذا داد و گل ها را لباس پوشانید، آیا نباید ما نیز به این چیزها اهمیت دهیم؟ نگرش ما، شخصیت ما، باید مانند پدر آسمانی ما باشد. ما باید به چیزهایی که او اهمیت می دهد، اهمیت دهیم. خدا همه مخلوقات را دوست دارد، این شامل گیاهان و حیوانات می شود. ما باید به آنها نیز اهمیت دهیم.

حق شناسی

وقتی که ما به این دنیا فکرمی کنیم، این سیاره زیبا که در آن زندگی می کنیم، باید به عنوان یک هدیه به آن نگاه کنیم. پولوس به همان اندازه درسخرانی اش در آرثوپاگوس می گوید، گفت،(خدا) به همه زندگی و نفس می دهد و هرچیز دیگر.(اعمال رسولان 17: 25). اولین فصل از انجیل، پیدایش 1، چگونه خدا دنیا را خلق کرد و با گیاهان و حیوانات پرکرد را توضیح می دهد. سپس خدا مرد و زن را آفرید و این جهان را به آنها داد، برای ما، تا تسلط داشته باشیم. خدا به صراحت بیان می کند که او گیاهان را به عنوان غذا به انسانها می دهد. این جهان، این خلقت عالی، یک هدیه از طرف خدا برای ما است.

حالا، اگر کسی که شما به او اهمیت می دهید به شما هدیه ای گران بها بدهد، چگونه با آن رفتار می کنید؟ آیا آن را به زمین می اندازید؟ یا آیا آن را پایین کمد می اندازید؟ آیا می گذارید که کثیف و خراب شود؟ نه. شما با هدیه با دقت و احترام برخورد می کنید، زیرا دقت تان قدردانی شما را برای هدیه بیان می کند. طریقی که با هدیه رفتار می کنید بخشی از تشکر شما برای چیز داده شده است. پولوس می گوید، زیرا هر آنچه خدا آفریده است نیکوست و هیچ چیز را نباید رد کرد هرگاه با شکرگزاری پذیرفته شود. (اول تیموتائوس 4:4). طریقی که ما هدیه را دریافت می کنیم یک نشانه از قدرشناسی ما از خالق است. شکرگزاری، حق شناسی، را به خالق مان برای خلقت عالی بدهکاریم.

زمانی که به راهی که ما انسانها با این جهان رفتار کرده ایم می اندیشیم، آیا شما فکر می کنید که این اهمیت و احترام برای آنچه که داده شده است را نشان می دهد؟ آیا ما قدرشناسی برای محبت عالی پدرمان به طریقی که با هدیه اش رفتار کرده ایم را نشان داده ایم؟ زمانی که جنگل های حاصلخیز برای تولید گوشت صنعتی تخریب شدند، آیا این احترام به هدیه را نشان می دهد؟ زمانی که اقیانوس ها با پلاستیک های هدررفته خفه می شوند، آیا این قدردانی به دهنده است؟ زمانی که هوا پراز آلودگی است، آیا این نشانه یک قلب متشکرو روح قدرشناس است؟

ستایش

در مزامیر 98، زمورنویس همه مخلوقات را به ستایش خدا می خواند، ای تمامی زمین برای خدا فریاد شادمانی سر دهید. بانگ برآورید! هلهله کنید! بسرابید! (مزامیر 98: 4). او ادامه می دهد، دریا و هر چه در آن است بخروشد.

جهان و همه ساکنان آن

نهرها دستک زنند

و کوهها فریاد شادمانی سر دهند.

(مزامیر 98: 7-8)

در همان روش در مزامیر 148 می گوید،

خداوند را از زمین بستابید،

ای جانداران بزرگ دریایی و همه ژرفاهای

ای آذرخش و تگرگ و برف و ابر،

و ای بادهای توفانی که امر او را به جا می آورید.

ای کوهها و همه تپه ها

ای درختان میوه و همه سروها

ای وحوش و همه چارپایان

ای خزندگان و پرندگان بالدار

(مزامیر 148: 7-10)

همه مخلوقات پدر آسمانی ما را ستایش می کنند. دریا، رودخانه ها، کوه ها، دشت ها و هر چیزی که در آنها است. ماهی های دریا، حیوانات روی زمین، پرندگان در هوا. همه آنها خدا، کسی که

آنها را آفریده، تجلیل و ستایش می کنند. خلقت با مخلوق او بودن ستایش به محضر خالق خود می آورند. هنگامی که مخلوقات همانطور هستند که خالق خواسته است، آنها خدا را ستایش می کنند. اما آیا خفه شدن یک لاک پشت با کیسه پلاستیکی ستایش به درگاه خدا می آورد؟ آیا اورانگوتانی که زیستگاهش با جنگل زدایی کاملاً تخریب شده است، تجلیل به درگاه خدا می آورد؟ آیا منظره ای که با سرریز زباله های شیمیایی تصفیه نشده بایر شده است نام پدر آسمانی ما را ستایش می کند؟ آیا جهان از سیل ها و آتش سوزی ها و آب و هوای شدید و افزایش سطح دریا و حرارت غیرقابل زندگی می ترسد، آیا همچین جهانی تجلیل و افتخار برای کسی که آن را آفریده، می آورد؟ مخلوقات باید خدا را ستایش کنند. چه محکومیت مرگباری که ما ممکن است مانع از تجلیل خدای خود خلق شده باشیم.

محبت

سپس محبت می آید. انجیل می گوید که ما باید به همسایه هایمان محبت کنیم. در حقیقت، عیسی دورتر می رود: عیسی می گوید ما باید به دشمنانمان محبت کنیم. فقط پدر آسمانی ما هر دو خورشید و باران را بر خوبی و پلیدی می فرستد. پس محبت و دلسوزی ما باید شامل هر شخصی روی این سیاره شود (متی 5: 43-48). با محبت یک مسئولیت برای هموعان ما همراه است که همانگونه با آنها رفتار کنیم که می خواهیم دیگران با ما رفتار کنند، و شرایطی ایجاد نکنیم که منجر به آسیب آنها شود، برای دیگران مشکل برای رفع، ایجاد نکنیم. تا آنجا که این سیاره، این محیط زیست، خانه هموعان ما است، پس اهمیت دادن به این سیاره یک عمل از محبت برای هموعان است. اما اقدام از این طریق که این سیاره-خانه ما- را برای زندگی خطرناکتر می سازد به طور مستقیم ناسازگار با فرمان محبت است.

امسال، 2021، یک موج گرما به غرب آمریکا و کانادا زد، در نتیجه آتش سوزی که خانه موجودات زنده را تخریب کرد، و جان ها گرفت. در سیل ناگهانی در آلمان و بلژیک مردم کشته شدند و خانه ها از بین رفتند. بیشتر از صدها نفر کشته شدند، و با سیل در شرق اندولزی هزاران نفر آواره شدند. در تگزاس بحران رطوبت به دلیل دمای سرد بی سابقه وجود داشت. برخی که گرمایش ناکار داشتند از سرما مردند. و اینها فقط اندکی از این مثال ها هستند. این وقایع مکرر تر و شدیدتر شدند. و تغییر آب و هوا منشا آنها است.

هیچ کدام از ما چنین رخدادی را برای کسی آرزو نمی کنیم - این با محبتی که ما برای بشریت داریم ناسازگار خواهد بود. و هنوز این ممکن، حتی محتمل، است که بشریت مشارکت ناخواسته با این

بلاها توسط دامن زدن به تغییرات آب و هوایی دارد. زمانی که متوجه شویم که اعمال ما ممکن است مشارکت در تغییر آب و هوا با نتیجه ویرانگر داشته باشد، سپس دستور محبت به همسایه مان، حتی محبت به دشمنان مان، ما را به تغییر در راه هایمان مجبور می کند.

فقط در حال عبور

پس، این مشهود است که ما یک مسئولیت به عنوان مباشر برای این سیاره داریم. ما باید به محیط زیست اهمیت دهیم، به خلقت اهمیت دهیم. ما باید به خلقت اهمیت دهیم زیرا خدا به خلقت اهمیت می دهد. ما باید به خلقت اهمیت دهیم زیرا این یک هدیه از جانب خدای آسمانی ما است. ما باید به خلقت اهمیت دهیم زیرا به ما نقش مباشر بر خلقت داده شده است. ما باید به خلقت اهمیت دهیم زیرا این ستایش و تجلیل به درگاه خدا می آورد. ما باید از روی محبت به هموعان مان به خلقت اهمیت دهیم کسانی که در این سیاره با ما سهیمند. به عنوان مباشران وفادار بر خلقت، مسئولیت نگهداری و پرورش آن را داریم و ما در مقابل خالق برای آنچه انجام داده ایم، مسئول خواهیم بود. این پیامی از انجیل است.

گهگاهی یک تفکر وجود دارد که این دنیای کنونی موقت است، که ما فقط "که بر روی زمین بیگانه و غریبند" (عبرانیان 11: 13)، که ما فقط در حال گذر هستیم. ایده به نظر می رسد که خانه "واقعی" ما پادشاهی خدا است، دنیای که می آید-که این دنیای کنونی فقط یک زمین آزمایش برای دنیای آینده است. بر اساس این دیدگاه، اهمیت ندارد آنچه ما با این دنیا انجام می دهیم- مهم نیست. و خدا آن را وقتی مسیح برگردد، درست می کند. ما نباید زمان و تلاش مان را به مسائل محیط زیست اختصاص دهیم- مسئولیت اولیه ما بشارت دادن انجیل است. هر آنچه ما باید انجام دهیم، وارد کردن مردم به پادشاهی خدا است و خدا بقیه مشکلات را برای ما حل می کند.

همچنین دیدگاهی یک تفکیک شدید بین این سیاره و خانه ابدی ما ایجاد می کند. این چیزی نیست که انجیل می آموزد. امید مسیحیت رستاخیزی روی زمین است. ما "بیگانه و غریب" روی این سیاره نیستیم. ما شاید بیگانگان درون نظم جهان کنونی باشیم، اما این زمین خانه ابدی ماست. آموزه های انجیل در مورد رستاخیز به این معنی است که تداوم بین این عصر حاضر و آینده است. بله، این زمین بازسازی خواهد شد. و بله، ما خالق را برای بازسازی این زمین به منظور خلقتش دعا می کنیم. اما، در نهایت، این همان زمین است. ما نباید این زمین را به عنوان سرزمین غریب یا بیگانه ببینیم. اما به عنوان خانه مان برای اینکه ما مسئولیت و قدرشناسی متحمل شدیم.

این بی فایده و غیرانجیل است که فکر کنیم که تنها مسئولیت ما در این عصر کنونی بشارت انجیل است. این به نظر می رسد که خدا واقعا فقط به پذیرش انسانها به انجیل علاقه دارد، به جای اینکه پیام انجیل وسیله ای برای رسیدن به هدف باشد. آنچه که خدا می خواهد تغییر قلب ها و ذهن ها، و نه کمتر از آن است. و زمانی که قلب ها و ذهن های ما تغییر کردند بعد ارزش های ما هستند که با ارزش های پدر آسمانی ما مطابقت می کنند. شخصی که باورهایش را تغییر داده است، ارزش های آنها از راه قبلی آنها به زندگی به ارزش های خدا مبدل شده است. با ایده ای که ما می توانیم انجیل را بشارت دهیم بدون اهمیت به چیزهایی که خدا به آنها اهمیت می دهد، در تناقض است. همچنین بشارتی تهی، بی معنی خواهد بود. ما باید چیزهایی که خدا به آنها اهمیت می دهد، اهمیت دهیم. و بشارت ما باید تغییر قلب ها و ذهن های دیگران را بجوید پس آنها نیز به چیزهایی که خدا اهمیت می دهد، اهمیت می دهند. و یکی از این چیزها که خدا اهمیت می دهد خلقت است- زمین و همه چیز در آن است.

مسائل محیط زیست حواس پرتی از "کارهای خدا" نیستند. اهمیت به خلقت بخشی از معنای مسیحی بودن است.